

sig selv tænkte, at det sikkert var større og kostbarere end nogen Kirke hertillands.

Tilslidst stod han ganske alene udenfor ved Opkørslen, mens de sidste Drosker rullede bort. Han saa sig omkring for at blive retvendt i de ukendte Omgivelser. Det var tolv Aar siden han sidst havde været i Hovedstaden, og Stationen laa dengang paa et andet Sted.

Et gammelt Bybud, der nærmede sig med Haanden til Kasketten, blev kort afvist. Og nu styrede han i Droskernes Spor ud over Pladsen.

Men paa det første Hjørne ved »Passagen« blev han atter staaende, pludselig gjort modløs af den store, larmende Færdsel. Var dette virkelig København? Han havde jo nok hørt, at Byen i de senere Aar havde forandret sig meget og var bleven en Verdensstad. Men dette Menneskemyr paa Fortovene, disse lange Rækker af Sporvogne, der gled frem med Jernbanefart og sprudede svovlblaa Gnister af Hjulene, denne Sværm af Køremaskiner, der fløj brummende afsted som Kæmpebiller med blodrøde Øjne, dette Spektakel af Tudehorn og Klokkeklemten som paa en Markedsplads — var det virkelig København? Alle Gaderne var oplyste som til Fest. Helt op over Tagene naaede Illuminationen. »Whisky er Gentlemansdrik,« stod der med rubinrød Ildskrift over et seks-etages Hus paa den anden Side af Gaden. »I